

При все това азъ се върнахъ отново въ укрѣпленіето, кждѣто бѣхъ оставилъ дружинния резервъ, а при него и капитанъ Филиповъ; туку, обаче, намѣрихъ само войниците, а Филипова нѣмаше, но все пакъ до извѣстна степенъ се успокоихъ. На питанъето „кждѣ е капитанъ Филиповъ?“, отговорихъ ми, че отишелъ вдѣсно по укрѣплението. Това укрѣпление бѣ много голѣмо сравнително числото на защитниците му, които бѣхъ заели само една частъ отъ него — лѣвата. Филипова намѣрихъ въ самия жгѣлъ на укрѣплението отчаянъ! . . Минутиѣ, които прѣкарвахме, бѣхъ критически и трѣбваше отдавна вече да се помисли какво да се прави.

— „Нищо друго не ни остава вече, — каза той, — освѣнъ съ тези малко войници съ които разполагаме да се хвърлимъ «въ щики» върху неприятеля, който ни прѣгражда пътя отъ къмъ Божица — на каквото ще да става, дано се пробиемъ!“

— „И азъ съмъ на сжщото мнѣние за което дойдохъ да ти кажъ; значи — съгласни сме“.

Между насъ съ Филипова нѣмаше началникъ, нѣмаше подначалникъ; ний бѣхме нѣщо повече, както се казва „душа въ душа“ всѣки готовъ да жертвува себе си за другия и отношенията ни бѣхъ най-дружески; обръщенията помежду ни бѣхъ винѣги съ *ти*. Войната обикновенно тѣй сплотява; подъ нейната смъртна егида всички бѣхме равни. Спомнявамъ си единъ случай отъ интимность въ този бой, който ми направи особено впечатление: нѣколко врѣме прѣди да излѣзнъ по позицията, като седехме съ Филипова въ укрепленіето и се разговаряхме, той си пушеше между това. Единъ войникъ тоже сви цигара, а нѣмаше огънъ да ѝ